

Lønningen med Tillæg kun maatte udgøre 4,400 Kr. Man har til andre Tider givet Dyrtilstillæg, hvor Grænsen har været meget lavere. Men, som sagt, som Sagen foreligger, vil der fra vor Side ikke blive gjort Indvending, heller ikke mod denne Enkelthed.

Med Hensyn til Erstatningen for en Del af det meget betydelige Beløb, som denne Reform koster, har vi nu et Tilsagn fra den højtærede Finansminister om, at han vil fremsætte Dækningsforslag, og jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at det under disse Omstændigheder ikke vilde være frugtbart i dette Øjeblik at drøfte, hvori disse Foranstaltninger, disse Indtægts- og Skattelove skulde bestaa. Det er meget sandsynligt, at der, naar dette Spørgsmaal kommer til at foreligge, vil være nogen Meningsforskel om den Ting, men den maa vi saa se paa bedste Maade at komme over; Pengene skal vi ganske sikkert have. Jeg skal dermed anbefale Sagen til uforandret Vedtagelse.

**Vejstrup:** Den højtærede Finansminister begyndte med at sige, at det var et stort og gennemgribende Lovforslag, der her forelaa, ikke alene i Henseende til det finansielle, men ogsaa, fordi det angaar en hel Del Menneskers økonomiske Velfærd, og dette er selvfølgelig rigtigt. Det Krav om Dyrtilshjælp, som er rejst fra de forskellige Etablers Side, maa siges at være i høj Grad berettiget. Der er velingen, der vil paastaa, at dette Krav skulde være uberettiget i dette Øjeblik. Staten bør altid, synes jeg, være en human og god Arbejdsgiver og gaa i Spidsen, naar der er Tale om at lønne sine Arbejdere saaledes, at det virkelig er forsvarligt. Det burde i hvert Fald ikke være saaledes, at de Mennesker, der arbejder i Statens Tjeneste, er saaledes stillede, at Nøden banker paa Døren. Det er en given Sag, at hvor det er Tilfældet, svækkes naturnødvendigt Energien, saa man ikke kan forlange det Arbejde, som man kunde forlange, naar Funktionærerne var ordentligt stillede. Jeg tror derfor, at det Forslag, som er fremsat af den højtærede Finansminister, betragtes med Velvillie fra alle Sider, og betegnende er det da ogsaa, at man ikke har hørt nogen som helst Udtalelse gaaende ud paa at formindske den Sum, som er foreslaaet. Ganske vist er det rigtigt, som det ogsaa blev fremhævet af det ærede Medlem (J. Pedersen), som sidst talte, at der har været divergerende Opfattelser af, hvorvidt man skulde sætte en Grænse

for dette Dyrtilstillæg. Maa jeg sige i denne Forbindelse, at naar det ærede Medlem nævnedes, at man paa et givet Tidspunkt var gaaet op til at yde Tilskud til en Lønningssum af 4,400 Kr., saa forekommer det mig, at disse 4,400 Kr. paa det givne Tidspunkt i og for sig har været en større Sum, end de 6,000 Kr. er i dette Øjeblik. Der har, som sagt, til Tider været forskellige Opfattelser af, hvorvidt man overhovedet burde sætte en Grænse. Naar man sætter en Grænse, vil denne selvfølgelig altid være vilkaarlig, hvor den end sættes, og jeg indrømmer, at selv om man gav Dyrtilstillæg helt op til de højeste Lønninger, vilde det, rent teoretisk set, meget godt kunne lade sig forklare. Det er jo saaledes, at naar en Mand under normale Forhold har en Løn af over 6,000 Kr., saa har denne Sum i Øjeblikket aldeles ikke samme Værdi som under normale Forhold, og derfor vil det, rent teoretisk, kunne forsvares, om man gik til en Lønningforhøjelse selv for de allerhøjeste Lønninger. Men det er jo saaledes, at en hel Del af de Mennesker, der skulde være med til at betale dette Dyrtilstillæg, i alt Fald efter den bestaaende Ordning, sidder med betydelig mindre Indtægter end adskillige af dem, der her vil komme i Betragtning. Og det kan ikke nægtes, at der er udtalt en ret stærk Kritik overfor Rigsdagen, fordi man er gaaet saa højt, som det foreslaas i dette Lovforslag. Jeg for mit Vedkommende vil ikke benægte, at selv om man maaske havde holdt sig til en Grænse af 5,000 Kr. — jeg nævner dette Tal, uden i øvrigt at mene, at dette er det rigtige —, saa vilde dette maaske have muliggjort en Levefod, som vilde have været forsvarlig. Men paa den anden Side mener jeg, at det fuldt ud lader sig forsvare, at man gaar til det, man er gaaet til her i Forslaget. Forslaget foreligger jo ogsaa som et Kompromis. For øvrigt maa man heller ikke glemme at tage i Betragtning — fordi det særlig er fra Landbefolkningen, at den nævnte Kritik er rejst —, at den samme Sum langt fra har den Værdi inde i Byerne, som den har ude paa Landet. Dette er ganske sikkert en Kendsgerning, som man fra Landets Side tidt er tilbøjelig til at overse. Men desuden maa det erindres, at den højtærede Finansminister har givet Tilsagn om at ville fremkomme med Forslag om Kompensation for denne Udgift, og jeg forstod den højtærede Finansminister i alt Fald saaledes, at den Kompensation, han kunde tænke sig at fremkomme